

SABINE SCHODEROVÁ

LáskA
Je jen pRo
BLázny.
JAKO
iSeM
Já

FRAGMENT

Láska je jen pro blázny. Jako jsem já.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sabine Schoderová
Láska je jen pro blázny. Jako jsem já.
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SABINE SCHODEROVÁ

LÁSKA
Je jen pro
BLÁZNY.
JAKO
SEM
Já

FRAGMENT

Pro Waldtraut & Bernda

prolog

Den, kdy jsem se rozhodla
už nikdy nebrečet.

Na černých šatech mám fleky, tam, kde jsem zaryla kolena do měkké hlíny. Rozvázala se mi jedna tkanička a táhnu ji za sebou. Chtěla bych se k ní ohnout, ale proud dospělých mě unáší dál. Kolem pověšeného kabátu, ze kterého na zem odkapává voda.

Vzduch je jedna velká šedivá clona, kterou nejde nijak rozehnat. Nejsou to slzy, nad stoly se drží hustý cigaretový dým. Můj strýc se hlasitě sesune na jednu z židlí a rozezne si knoflík u saka. Mávne na obsluhu, která s bločkem a tužkou probíhá mezi hosty.

Otec sedí na konci stolu. Úplně sám. Společnost mu dělá jenom napůl vypité pivo. Hřbetem ruky si otře rty a pak si rukou zajede do vlasů. Na jednom prameni mu zůstane pěna, ale on si toho nevšimne. Prsty zašátrá ve vyboulené kapse u košile.

Rozeběhnu se. Kolem kyčlí a loktů, které mi narážejí do spánků. Zakopnu o rozvázanou tkaničku, upadnu na kolena, ale okamžitě se zase zvednu. Přesto dorazím pozdě.

Plamen zapalovače už zhasl. Cigaretu, kterou si můj otec strčil do pusy, už žhne. Balíček nechá zase zmizet

v kapse u košile a zaboří se hlouběji do židle, jako by ho kouř rozpouštěl zevnitř.

Zatahám ho za rukáv. „Tati, prosím, přestaň s tím!“

Oči mu bezcílně těkají po mém obličejí, ale nikde se nezarazí. „Dneska ne, Viktorie. Ne teď. Nech mě být.“

Slzy jsou stále ještě blízko. Není problém je přivolat zpět. Propnu nohy, až se mi ze samé námahy roztřesou, a zatnu nehty do špinavých pěstí. Rozvzlykám se a hovor kolem nás utichne, hlavy se otáčí, slova vážnou. Každý mě vidí, každý mě slyší. Jenom mému otci je to jedno. Zvedne cigaretu ke rtům.

Potom se všechno seběhne hodně rychle. Ruka se mi sevře kolem té tenké bílé věci. Nejdřív nic necítím, ale potom se mi do ruky zakousne cigaretový žár. Jsem příliš překvapená, abych vykřikla, jenom sleduju cigaretový popel, jak mi odpadáva na ruku.

Najednou se celý obraz zatřese. V levém uchu mi duní, spadnu na stůl, převrhnou sklenice, něco se rozbije. Nakonec ticho. Kolem nás se rozprostře hrobové ticho.

Pivo se vpíjí do ubrousku.

Otcova ruka se vznáší vzduchem.

Tvář mi hoří od facky.

Přesně v tom okamžiku pochopím.

Slzy nepomáhají.

Slzy zaslepují.

Kolik toho musím vykourit, abych tě chtěla?

Dívá se na mě moje matka. Z malého zarámovaného obrázku na nočním stolku. Má stříh Jennifer Anistonové, který byl v devadesátých letech moderní. Úsměv jí kazí černý zpuchřelý zub. Opatrně nehtem seškrábnu smítko prachu.

Vyčerpaně se svalím na postel a zavřu oči. A právě v tom okamžiku mi někde na podlaze zazvoní mobil.

„Ať je to omyl. Nechejte mě tady jenom tak ležet a v klidu umřít.“ Myslím to smrtelně vážně. Koneckonců mám za sebou smrtící směnu.

Rukou šátrám po svém telefonu, abych zmáčkla tlačítko odmítnout. Omylem ale prstem zapnu hlasitý odposlech a odstrčím si mobil z dosahu. Pokojem se okamžitě rozezní hlas mé nejlepší kamarádky. „VŠECHNO NEJLEPŠÍ K SEDMNÁCTINÁM!“

Místo odpovědi jenom zasténám.

„Jsi to ty, Viki?“

„Ne, sex-linka,“ zakňourám. „Za šest euro ti přetavím všechny mozkové buňky. Stiskni jedničku, pokud si chceš nevinně zaflirtovat, nebo dvojku pro divoký lesbický sex.“

„Od kdy jsi na nevinné flirtování? Jsi v pohodě?“

Zvednu hlavu z polštáře a nakloním se přes okraj postele. Mobil leží na hromadě oblečení na koberci. Tedy koberec tam byl, ještě když jsem naposledy uklízela. Místo luxování prostě jenom měním vrstvu oblečení nacházející se na koberci. Na displeji svítí fotka Mel, hned vedle mých špinavých ponožek. „Právě jsem se vrátila z restaurace, pětiletý harant mi vyhrožoval, že načůrá na talíř, pokud mu okamžitě neseženu lízátko. Rodičům to přišlo *krativní*.“

Mel se zasměje. „Vykašli se na tu pitomou brigádu. Dneska je tvůj *velký déén*.“

Zavřu oči. „Máš pravdu, přece jenom, mám narozeniny a mohla bych si něco přát. Co třeba obrovský šlehačkový dort, ze kterého by vyskočil chlapík s puškou a zastřelil by mě?“

„Ty by ses klidně nechala zabít někým cizím? Na co máš kamarády?“

Potlačím smích, aby si Mel nevšimla, že se trefila do černého. Vím totiž, co má v plánu.

Před měsícem jsem kamarádům vysvětlila, že musím na své narozeniny pracovat a potom bych chtěla být raději sama. Vyměnili si ustarané pohledy, jako kdybych oznámila, že hodlám někoho zabít sekerou. O něco později si začali nenápadně šuškat.

Seberu mobil z podlahy, vypnu hlasitý odposlech a obrátím se na záda. Stěny pokoje jsou vymalovány havraní černí a jenom malým okýnkem sem proniká světlo města. Zapnu fialový vánoční řetěz a nepřítomně počítám jednotlivé lampičky. „Opravdoví přátelé by na moje narozeniny zapomněli, když je o to prosím.“

„Opravdoví přátelé ti už týdný plánují tajnou party,

o které samozřejmě víš, protože se tvůj bratranec prokecl.“

„Co, fakt? Party?“

„Viki!“ Mel se pomalu dostává do paniky. „Sejdeme se v deset v Blacku! Užiješ si to a oslavíš narozeniny!“

Poraženecky si povzdychnu. „A kdo hraje?“

Chvilí zaváhá. „Major Malfunction?“

Zhluboka se nadechnu, abych jí vysvětlila, co si právě o této kapele myslím, ale Mel okamžitě pokračuje: „Já vím! Já vím! Ale Black je tvoje nejoblíbenější hospoda a navíc hrají jenom do půlnoci. Vždycky je tam skvělá atmosféra.“

„Tihle týpci se starají hlavně o to, co mají v kalhotách,“ zabručím opovrživě.

„Takže v deset v Blacku,“ žadoní Mel. „Prosím, prosím, slib mi, že se objevíš.“

Zajedu si rukou do vlasů, slepených minimálně půl litrem fritovacího oleje z kuchyně. „Musím si dát sprchu. A navíc jsem si chtěla nabarvit vlasy. Asi přijdu pozdě.“

„Super! Uvidíš, budou to narozeniny, na které nikdy nezapomeneš!“

Zavěším a vykutálím se z postele.

Mel se zatraceně plete. Určitě na ten večer zapomenu. O to se postarám.

Pohledem automaticky zabloudím k nočnímu stolku, ale moje máma se na mě jenom chápavě usmívá.

Když se na fotku dívám dostatečně dlouho, začne pohybovat rty. Něco mi šeptá, tajemství o mně samotné, která nikomu neprozradím. Občas se mi snaží namluvit, že bych neměla přistupovat ke světu tak tvrdě.

Co ona o tom ale ví? Už je deset let mrtvá.

Vezmu zarámovanou fotku a dám ji do šuplíku. Obrázkem dolů.

Black je temná nevzhledná budova uprostřed města. Jenom podle červeně svítícího zvonku a dunících basů je možné odhadnout, co se uvnitř děje. Když přijdu, Major Malfunction už hrají. Zatemněná okna se třesou rockovou hudbou.

Zatímco stojím ve frontě, zkontroluju v prosklených dveřích svůj outfit: šněrovací vysoké boty (bez podpatku), černé síťované punčocháče, skládaná sukně a k tomu moje černá kožená bunda. Vlasy se lesknou čerstvou barvou, samozřejmě mojí nejoblíbenější. Normálně nebývám tak vyfuknutá, ale co už, mám přece narozeniny! Hlídači u dveří ukáží prostředníček a vrhnu se do víru dění.

Dnes je tady neuvěřitelně lidí. Prodírám se zpocenými těly a jenom o vlasek uniknu propálení své kožené bundy. Na pódiu se kapela snaží vykřičet si duši z těla. Vlastně ani neznějí úplně špatně, na školní kapelu samozřejmě. Celá ta věc má ale jeden háček: tihle týpci se tváří, jako by chtěli změnit celý svět, a přitom jim jde jenom o to, jak sbalit co nejvíc holek.

Zpěvák je nejhorší ze všech. Má na sobě staré triko kapely, roztrhané nekřesťansky drahé značkové džíny, fungl nové conversky rádoby umazané pouličním marastem a zpívá o nespravedlnostech společnosti. Potom bude hodiny nasávat jedno pivo za druhým a skončí v posteli s první alespoň trochu hezkou holkou, na kterou narazí.

Někdo by mu to měl konečně říct. Podle reakcí jásacího publika se ale zdá, že ten rozpor nikomu kromě mě nevadí.

Probojuju se ke svým přátelům, kteří okupují stůl v rohu, v náležitém odstupu od té laciné kopie rockové skupiny. Mel se mi vrhne kolem krku a málem mě udusí svými rudými loknami. Má sladký parfém, k tomu příslušný úsměv, a protože jsme přece na oslavě, tak ještě třpytivé nehty. Její živé tělo v mé náruči je prvním důvodem, proč by se mi tenhle večer mohl líbit.

Potom se objeví bratranec Phil a málem mě rozdrtí v přehnaném objetí. „Ty jsi ale vyrostla!“ křičí, přestože jsme se naposledy viděli před třemi dny. „Ještě si pamatuju, jak jsi byla *táákhle* malá a *táákhle* roztomilá!“ Dlaní ukazuje někde do výšky svých kolen. „Malá Viki nosila nejradši copy s růžovými mašličkami a princeznovské šaty.“

„To byl jenom převlek,“ zabručela jsem. „Pod nimi jsem měla schovaný nůž, abych mohla oddělat zlého prince.“

Phil mi dobře naladěný trochu rozcuchá vlasy. Vysmeknu se mu a nechám si pogratulovat od zbytku party. Lisi, Tom a Chris mě postupně obejmou.

„Kluci a já jsme se složili. Užij si to!“ Lisi zamrká svými těžkými řasami a podá mi vyboulenou obálku. Vytáhnu z ní to nejkýčovitější přání, které bylo na celé zeměkouli k sehnání: nad hnízdem se švitořícími vrabčáky se pne duha a na azurově modré obloze je třpytivým písmem napsáno *Happy Birthday*. Máma vrabec letí nad vrabčími dětmi a v zobáčku má opravdovou miniobálku, na které je napsáno *Pošta pro tebe*.

Dusím se smíchem. „Lidi, na tohle přání je snad potřeba zbrojní pas!“

Všichni se chichotají. „Otevři to!“

V obálce je plastový pytlík s trávou.

Cigarety nekouřím. Ne kvůli těm rakovinovým fotkám natištěným na krabičkách, ani s ohledem na svoje spermie (kdybych tedy nějaké měla). Cigarety jsou prostě moc drahé. Tedy to je ta výmluva, kterou vším ostatním na nos. Pravda by byla příliš deprimující.

Co se týká alkoholu, rozhodla jsem se ho pravidelně nepít. Nikdo, kdo aspoň trochu zná mého otce, se tomu nediví. Přesto někdy toužím po okamžicích, kdy člověk prostě zmizí, a to potom proti jointu vůbec nic nenamítám.

Kamarádi mě dobře znají. Poděkuju jim jednou rundou pití a nechám se vtáhnout mezi ně.

Teď je na řadě Mel. Vykouzlí ze své tašky plyšového medvídka a postaví ho přede mě na stůl. „Smím něco oznámit? Tady to je medvěd. Dokonalý milenec. Můžete se s ním mazlit, líbat ho a jít s ním do postele.“

„A zaplatí za mě medvěd taky účet?“

Mel se zakření. „Ne, ale zato ho můžeš nakopat do zadku, když budeš vzteklá. Nebude se na tebe zlobit. Líbí se ti?“

„Je dokonalý, díky.“ Medvěd se začne kácet na stranu, takže ho rychle seberu, aby mi nepřevrhl colu. „Mám se ptát, proč má na sobě růžová tanga?“

Nakloní se ke mně Phil. „Tanga jsou dárek ode mě. Kdybys to ještě někdy chtěla zkusit s chlapem z masa a kostí. Kvůli Adrianovi...“

Mel se na něj varovně podívá. Okamžitě zmlkne a soustředí se na svoje pití.

Jak to tak vypadá, má můj expřítel Adrian stále ještě talent zazdít většinu rozhovorů, i když už tu několik měsíců není. Už bych se dávno neměla zabývat tím, co bylo. Už

jenom kvůli svým přátelům, kteří se dnes večer opravdu snaží.

Závěr je jasný: nenechám se deptat, ani Adrianem, ani podobnými týpký, jako je on. Týpky, kteří hovoří o lásce, ale myslí tím něco úplně jiného.

A propos. Pohledem zavadím o pódium.

Pištící hlasy holek přehluší i divoký potlesk. Kapela právě dohrála první sérii. Zpěvák zamává pár holkám v první řadě a ty hloupé husy zakopávají jedna o druhou, jak se snaží dostat nahoru na pódium.

Nechápou snad, že si s nimi jenom pohrává?

Natáhnu tanga překrývající medvědův nejceněnější poklad a vystřelím přes celou místnost. Bohužel ho netrefím.

„Tak díky moc,“ odpoví Phil, „ale já mám radši plyšová zvířata.“

Během následující hodiny se mi i díky kolujícímu jointu podaří nevnímat hluk v pozadí. Až se mi najednou do ušního bubínku zaryje nepříjemný zvuk z reproduktorů a musím si do ucha strčit prst.

Těla na pódiu se slila do jedné bytosti: z velkého těla ční ruce, tělo pulsuje, dýchá, vyplivne plechovku s pitím a dolů na roztrhané džíny proudí tekutina. Zpěvák plechovku jen tak mimochodem odkopne, asi je zvyklý, že na něj někdo hází odpadky.

Zvedne mikrofon. Očekávám typický proslov: jak skvělé je publikum, kdy a kde budou příště vystupovat a kde je možné koupit jejich CD, jakou barvu má povlak na jejich jazyku po propařeném noci – ale jsem místo toho překvapená novinkou večera.

„Hej, lidi, než skončíme, musím vám něco říct.“ Zpěvák

si odhrne zpocené vlasy z čela. „Roky s Major Malfunction byly dokonalé. Nekonečná party, nefiltrovaný život, jenom chvílemi přerušovaný školou a čekáním na policejních stanicích.“

Pískání z davu. Někdo zařve: „Smrt chlupatejm!“ Zazní pobavený smích.

„Tihle blázni tady nahoře mi zaplnili palici nesmysly, bláznovstvím a hlavně štěstím. Smíchem, který vám znehybní koutky a bolí vás na temeni hlavy. Znáte to? Smáli jste se někdy tak moc?“ Pohledem zavadí o kytaru ve svých rukách, jako by nevěděl, kde se tam mohla vzít. Krátce semkne rty, které i z dálky vypadají úplně bledě, a potom rozhodně řekne: „Tohle je moje poslední písnička. Jako zpěvák Major Malfunction končím.“

Dav začne křičet tak, že je to cítit až do morku kostí, jenom několik kluků na kraji tleská. Zpěvák uchopí krk kytary, pokyne svým kolegům přes rameno a pošle do publika další riff. Bubeník špatně zahraje předehtu a bubny za to řádně ztrestá. Závěrečná píseň praská v reprobédnách.

Major Malfunction jsou minulostí. Na pódiu se snaží nějaký DJ mixovat desky, je netalentovaný, zato ale velmi hlasitý. Tom a Chris jsou zaseklí ve frontě na pivo, Phil musel nutně na záchod a pokus holek přimět mě k tanci ztroskotat. Zkusily všechno možné a k odchodu je přiměl až můj argument, že někdo musí hlídat stůl. Mel se na mě přes rameno ještě ustaraně podívala a slíbila, že jsou hned zpátky.

Chvíli mi bylo dobře, sedět sama a mít čas zabývat se svými myšlenkami. Potom se ale moje zhulená fantazie rozhodla vydat se do minulosti a pátrat po tom, proč jsou moje narozeniny tak deprimující. Moji přátelé jsou pro mě

fakt vším. Někdy to ale prostě nestačí. Někdy toužím po tom mít víc.

Najednou mě zahltí naléhavá potřeba najít Mel. Zvednu se ze židle, klopýtám a skončím na parketu. Všude jsou těla, všude ruce. Lokty mi narážejí do boků, cizí ruce se mi ovíjejí kolem prsou, prsty mě tahají za sukni. Potácivě se otáčím kolem dokola. Všechno je moc rychlé. Horká červená a intenzivní modrá blýskají temnotou, zvedá se mi žaludek, snažím se odehnat myšlenky, které mi matou mozek.

Zatraceně, vůbec jsem si neuvědomila, jak moc zkouřená jsem. Potřebuju vzduch, čistý vzduch!

Zabrzdí mě zábradlí přede dveřmi, takže neupadnu na chodník a nestanu se cílem posměchu vyhazovače stojícího u dveří. Naplním si plíce kyslíkem. Kde je jenom Mel? Vždycky je přece někde nablízku. Zvednu hlavu a jako na potvoru zírám přímo do obličeje toho blondatého zpěváka, který se opírá o zeď vedle mě a kouří.

„No nemůžu uvěřit svému štěstí,“ vyhrknu vztekle. „Můžu tady zůstat stát, nebo k tomu potřebuju povolení tvého fanklubu?“

Ten typ mě ignoruje. V nočním vzduchu je cítit vůně trávy. Jeho omámený mozek se teď nejspíš snaží rozklíčovat moje poselství.

Zatřesu mu ramenem. „Hej, je to cigaretový kouř, nebo tady hoří tvoje krásná slaměná hlava?“

Otočí ke mně obličej. Má neuvěřitelně blankytně modré oči. Nenápadně se k němu nakloním, abych zjistila, jestli má ten nafoukaný fracek kontaktní čočky. Je tady ale málo světla.

On jenom mlčí, což trochu drtí moje ego.

„Kde vězí všechny ty holky, které ti jindy vždycky visí na krku?“ vrtám se v tom dál. „Už jsi jim všem zlomil srdce?“

Naprosto klidně dál popotahuje z jointu, a potom konečně odpoví. „Možná je to moje srdce, které je zlomené.“

„Ale ne, ty nějaké máš?“

Se smíchem zatřepu hlavou. „Na taková doznání ještě nejsem dost zhulená.“

Ani nehne brvou. Je naprosto ledově klidný. Nic neříká, ani slovo, jenom pohne paží a před obličejem se mi najednou objeví jeho joint.

Vteřinu sama se sebou bojuju, potom po něm ale sáhnu. Konec je zmačkaný a trochu vlhký od jeho slin. Měla bych odmítnout, ale pomalu začíná získávat navrch jiný pocit: zvědavost. Co na něm všechny ty holky vidí?

Ochutnám.

Cigareta je bez filtru. Kouř mi ucpe plíce, zevnitř se tlačí proti hrudníku, je příliš těžký na to, abych se ho zbavila. Zakašlu a do očí se mi derou slzy. „Zatraceně, je tam vůbec nějaký *tabák*?“

Zacukají mu koutky. „Ne moc.“

Nechci ustoupit, rozhodně ne před ním. Znovu natáhnou a tentokrát v sobě kouř zadržím. Dost dlouho na to, abych cítila, jak mi stoupá do hlavy a rozpouští myšlenky.

Joint opouští mé prsty. Žár šíří papír, světlá kůže plápolá jako hvězdy v ledově chladné noci. Jeho obličej se natahuje, ovládá mé vnímání, svět už se skládá pouze z něj. Z nosních dírek mu uniká šedivý kouř a blankytně modré oči mě mrazivě sledují.

„Už jsi dost zkouřená, abys se mnou mohla mluvit?“ zeptá se sladce. „Nebo se mi chceš rovnou pověsit na krk?“

„Ty nafoukaný idiote.“ Čelem se mu opírám o rameno a moje chichotání se dusí v jeho rukávu. Něco na něm hezky voní.

Drogy, Viki, drogy tě připravují o rozum.

Něco mi zapraská v rukách. Na prsou mu držím miniaturní plastový pytlík. Sáhne po něm.

„Kolik toho musím vykouřit, abych tě chtěla?“ zašeptám mu do ucha. Mělo to znít výsměšně. Potom ale pod svými rty ucítím jeho husí kůži a atmosféra mezi námi se změní.

Najednou je všechno na tomhle večeru divné. My dva, tady venku, to je vtip.

Padnu smíchy.

promluvíme si o tvém problému
s drogami.
S mámou.

Necítím se dobře. Vůbec. Pulsuje mi v hlavě. Jsem přikrytá peřinou a je mi horko. Odkopu se a přepadnu přes okraj postele, i když by tam žádný neměl být. Nahým zadkem dopadnu na parkety. V mém pokoji nejsou parkety.

OK, *necítím se dobře* je eufemismus století. Cítím se pod psa. Hlavu mám sevřenou v nějakém divném svěráku a žaludek se vozí na horské dráze v nekonečné smyčce.

Světlo mě bodá do očí. Místnost je moc jasná, stěny natřené oslepující bílou. Na zdech jsou zarámované plakáty kapel a v policích až do stropu jsou naskládány knihy. Kolem kotníků mám omotané nějaké oblečení, něco z toho je černé a důvěrně známé.

Nic z toho ale není důležité. Močový měchýř mám krátce před explozí. Potřebuju na záchod. Rychle.

Jedny z dveří jsou otevřené a vedou do malé koupelny. Zvládnou to až na záchod a se zasténáním si ulevím. Svět kolem mě se točí, zhluboka se nadechnu a vydechnu, aby se mi nezvedal žaludek.

Na vratkých nohách se postavím před umyvadlo a stríkám si studenou vodu na obličej, až mi začnou mrznout spánky. Na věšáku visí cizí ručník, kterého se nechci

dotknout. Automaticky si ruce otřu do trička, které mám na sobě. Bílé tričko. Abych byla přesná, tričko s obrázkem kapely Pearl Jam. Pohltí mě příšerná předtucha.

Vpotácím se zpátky do pokoje a zvednu tmavé oblečení. Moje síťované punčocháče jsou roztržené v rozkroku, o čemž teď rozhodně nechci dál přemýšlet. Pearl Jam přistane na podlaze. Natáhnu se a nacpu punčocháče do kapsy u bundy. Na cestě k posteli uklouznu po použitém kondomu, který rychle setřepu z nohy. No, alespoň jsme se chránili. *Pane Bože, našťástí jsme se chránili!*

Blondatá hlava leží na břiše pod peřinou, jsou z něj vidět jenom vlasy a nahá paže. Pravděpodobně mi včera v noci řekl své skutečné jméno, na což si ale nepamatuju. Abych byla přesnější, nepamatuju si vůbec na nic, co se stalo po druhém jointu v Blacku.

Neměla jsem plán? Trochu si s ním zaflirtovat a potom ho tam nechat stát s otevřenou pusou? Stejně jako to normálně dělá s opačným pohlavím on? Teď se můžu jenom dohadovat, jakou roli v tomhle grandiózním plánu hraje jeho postel. Ve zkoušeném stavu vypadala moje strategie nějak logičtěji.

Možná bych měla zmizet bez rozloučení. Určitě by mu to bylo jedno. Ne, buďme upřímní, asi by mu to bylo dokonce milejší. Co může být pro týpka jako je on otravnější než ženské, které nechápou, kdy mají zmizet?

Zavrtám mu nehet do ramene.

Zasténá, schová ruku pod peřinu a odvalí se na druhou stranu postele. Slova jsou přidušená polštářem, ale já jim rozumím. Jsou jasná a ostrá jako střepy.

„Buď potichu, až budeš odcházet.“

Vyhazujeme mě snad?! Nejradši bych ho skopla z postele, trefím se ale jenom do matrace a vyběhnu z pokoje.

Co jsem vlastně čekala? Je jedno, jak moc jsem byla zkouřená, musela jsem přece vědět, do čeho se pouštím. V žádném případě mě to neranilo. Jsem jenom vzteklá. Strašně vzteklá.

Proč? Proč se mi tak třesou ruce? A celé tělo? Nebyl to můj první sex. A nebylo to ani moje první odmítnutí *po* sexu. Nestalo se nic, z čeho bych musela být zklamaná, vůbec nic. Všechno zvládl Adrian už před tímhle týpkem.

Podruhé nehraje žádnou roli.

Zvláště, když si člověk na nic nepamatuje.

Kolenem narazím do komody, zatnu zuby a belhám se dál. Podlaha je natřená decentní okrovou a na stěnách visí abstraktní obrazy v zemitých odstínech. U zatočeného dřevěného schodiště mi dojde, že jsem v domě, a ne v bytě. Tolik peněz by hudbou nikdy nevydělal, když ještě navíc chodí do školy. Musí to být dům jeho rodičů. Spí? Je to ten důvod, proč mám být potichu?

Klopýtám po schodech dolů. Je mi naprosto jasné, za co mě budou jeho rodiče považovat, jestli mě objeví. Jenom doufám, že mají i *jeho* za toho, kým skutečně je.

Přede mnou se objeví vchodové dveře z průsvitného zvlněného skla a já chci najednou jenom jedno: dostat se pokud možno co nejrychleji pryč. Pryč od té noci, pryč od toho, co jsem pravděpodobně udělala. Tak se soustředím na svůj cíl, že si té osoby nevšímnu, dokud se neobjeví těsně vedle mě.

„Jayi, mohl bys být prosím tě potichu...“ Blondatá žena se zarazí a dívá se na mě. Je mu zatraceně podobná. Stejná

světlá kůže, stejné vlasy, stejné blankytně modré oči. Musí to být jeho matka. Na svůj věk je atraktivní, štíhlá a elegantní. Má na sobě bílé pletené šaty. Jenom tmavé kruhy pod očima se k ní nehodí. Žádný pudr na světě nezakryje probdělou noc. Sjedne mě pohledem a lehce jí poklesne brada.

Zmínila jsem, že jsem si na oslavu svých sedmnáctých narozenin nanesla na řasy dvě vrstvy řasenky? Ta se pravděpodobně během noci rozmazala po celém mém obličejí. A navíc se mi neustále obrací žaludek.

„Promiňte, hned se naprosto potichu vytratím.“ Proběhnu kolem ní a sáhnu po klice. Než ale vyběhnu ven, zavolám přes rameno: „Jo, a váš syn má trochu problém s drogami. Měla byste si s ním o tom promluvit.“

Bylo to dostatečně *potichu*? Narůstá ve mně zlomyslná radost. Ano, bylo to hnusné a možná ne úplně fér, ale cítím se skvěle. Alespoň tedy dokud neseběhnu dolů po schodech a kousek před plotem se nepozvracím do růžového keře. Potom už opravdu úplně potichu zmizím.

Když přijdu do bytu, otec není doma. Asi sedí někde ve sportbaru a prohrává peníze, které ostatní rodiče šetří na studium svých dětí. Jsem ráda. Tedy myslím, že jsem ráda, že není doma. Diplomatically řečeno spolu nevycházíme moc dobře.

„I hate myself and I want to die,“ pozdravím Mel do telefonu.

„VIKI! Strašně jsem se o tebe bála! KDE JSI BYLA CELOU DOBU?“ Když má starosti, nemá Mel rozhodně svůj hlas pod kontrolou.

Přendám si mobil do druhé ruky a zadívám se na strop, kde se sráží pára a odkapává zpátky do vany. Voda mi sahá

až po bradu a voní po levanduli. Levandulový olej by měl být dobrý na nervy, proto jsem si do vody preventivně nalila celou lahev. Je škoda mýt si vlasy hned druhý den po barvení, ale strašně smrdí kouřem, potem a nocí, na kterou bych nejradši zapomněla. Kolem krku už se mi barví voda do šeda. „Sorry, myslela jsem, že jsem se vyjádřila jasně.“

Krátká odmlka. „A já myslela, že toho typu nesnášíš.“

„Odkud...“

„... to vím, Viki?“ Mel si povzdychla. „Ty si to nepamatuješ? Ptala jsem se tě, jestli ti je dobře, což nebylo zrovna dvakrát snadné, protože měl právě jazyk v tvém uchu. Co to do tebe vjelo?“

„Posedl mě démon. Možná to bylo i víc démonů. Nemluví potom člověk cizíma jazykama? Možná by mi to mohlo pomoci v angličtině.“

„Viki! Ber to vážně!“ Zní našťvaně. „Spala jsi s ním?“

Zasténám.

„Prosím, řekni, že jsi použila kondom.“

Vyjedu nahoru a nacákám na podlahu. „Jasně! Za koho mě máš?!“

„V lékárně se dá koupit *pilulka po*, kterou musíš hned spolknout. To víš, ne?“

„Melanie, já nejsem těhotná a nebudu těhotná, jasně?“

„Jasně. Jenom si o tebe dělám starosti.“ V pozadí slyším, jak někde u Mel bouchnou dveře. „Bylo to alespoň dobré?“

Není protáčení očí v sloup další známkou posedlosti? „Na nic si nepamatuju,“ přiznám rezignovaně.

Ticho.

„Mel?“

Bez odpovědi.

„Mel, slyším, jak dýcháš.“

„Jak můžeš vědět, že jste použili kondom, *když si na nic nepamatuješ?*“

Je možné utopit sebe sama ve vaně? Nebo to patří k nemožným sebevraždám, jako je například smrt zadržením dechu? Stálo by to za pokus, už jenom kvůli vědeckému poznání. „Vím to. Viděla jsem ho. Na zemi.“

„Ten kondom?“

„Ano.“

„Jenom jeden?“

„Ano?!“

„Takže jste měli sex jenom jednou?“

„Nemám nejmenší tušení!“

Ticho. Potom Melaniin hlas, jako z nahrávky a puštěný dvojnásobnou rychlostí: „Zapomněla jsi snad na ty strašné obrázky z potratů, co nám ukazovali ve škole? Spousta krve a brečící holky? Ta pilulka funguje jenom pár hodin po sexu. Pojedeš teď do lékárny a jednu si koupíš!“

„Zbláznila ses?“ Potlačím touhu hodit mobil do vody. Nemám peníze na nový. „Je to hormonální bomba! Určitě jsme se chránili. A navíc je ta pilulka jenom na recept.“

„Tak si alespoň kup těhotenský test!“

„Na to je moc brzy,“ zabručím.

„Neexistuje nějaký rychlotest nebo něco podobného? Můžeš se v té lékárně zeptat!“

„Je neděle!“

„Už jsi slyšela o pohotovosti? Viki, opravdu. Co tím můžeš ztratit?“

„Svoji důstojnost?“

Její hlas zní teple a jasně jako vždycky, když vyhraje nějakou hádku. „Udělej to prosím kvůli mně, ano?“

Starší pán s hůlkou vyjde z lékárny a zabouchne mi dveře přímo před nosem. Naštvaně je znovu rozrazím a vrhnu se k pultu.

Za ním stojí strnulá lékárnice a pozoruje mě přivřenýma očima. „Budu hádat: těhotenský test?“

Otočím se kolem dokola a téměř čekám, zpoza kterého stojanu vyleze Mel. S testem v jedné ruce a hnusnými potratovými obrázky v druhé. Samozřejmě tady není. Jsem paranoidní.

Lékárnice zmizí za vysokými regály. Když se vrátí, vyskládá mi na pult celou nabídku.

„Mohla bych ti vysvětlit, v čem se liší, ale holky v tvém věku si stejně vždycky koupí ten nejlevnější. A upřímně: taky funguje.“

Podá mi krabičku ve velikosti pasty na zuby s nápisy v miminkovské růžové a s fotkou paní, která vypadá, že se jí strašně ulevilo.

Připadám si neuvěřitelně hloupě.

„Kdy proběhl styk?“ ptá se.

„Není... to trochu osobní?“

Lékárnice protočí oči. „Pokud test použiješ moc brzy, zkreslí...“

„To je pro kamarádku! Prostě mi ho zabalte.“

„Spolehlivý výsledek dostaneš minimálně deset dní po možném oplodnění. Kromě toho by sis měla pro jistotu udělat další test týden po vynechání menstruace. Mám ti dát rovnou dva?“

Slabě přitakám. Už je mi zase špatně. Chci si doma lehnout do postele a vyzvracet se. Ne, nejdřív vyzvracet a potom do postele. „A jak funguje tahle... pilulka po?“

„Pokud neproběhl pohlavní styk před delší dobou než sedmdesát dva hodin, může být pilulka po použita k zabránění početí. Měla by sis o tom co nejdříve promluvit se svým gynekologem. Potřebuješ ještě něco?“

Povzdychnu si: „Krabičku prášků na spaní a lahev čistého alkoholu, prosím.“

Lékárnice se ke mně předkloní a položí mi ruku na paži. Obličej má stále ještě bez emocí, ale najednou jí změkne hlas. „Není to konec světa, holčičko.“

Ne. Bohužel ne.

Sedím na záchodě a zírám na těhotenský test. Příbalový leták dává lékárnici bohužel za pravdu – tak krátce po sexu není těhotenství zjištěitelné. Strach ale funguje jinak: některé věci se zdají být možné, i když je zdravý lidský mozek jednoznačně zamítá.

I když test dokáže jenom lež, chci ten výsledek vidět. *Musím* ho vidět. Nebo v noci nezamhouřím oka.

Test vypadá jako fixa, na kterou se nejdříve načůrá, a potom se složí dohromady. Podle textu vzadu na krabičce budu mít *jistotu za méně než pět minut*. Fixa už se mi tři minuty klepe v ruce.

V kapse mi začne vibrovat mobil. Podívám se na displej a zvednu ho. Je to Mel. Kdo jiný by mi taky v neděli odpoledne volal na záchod!

„Ty, Viki!“ zní provinile. „Prosím, vím, že mi asi utrhneš hlavu, ale...“

„Mel. Teď ne. Zavolám ti zpátky.“ Zavěším a položím mobil na pračku. Ještě minutu. Mobil znovu zavibruje. Zachyťm ho v poslední vteřině, než přepadne přes okraj. „Zatraceně, sedím na záchodě!“

„Proč to teda zvedáš?“

S hrůzou mi dojde, že to není Mel. Je tam nějaký kluk.

„Kdo je to?“

„Jay.“

„Kdo?“

„Říká ti něco: *Váš syn má trochu problém s drogami?*“

Těhotenský test mi vypadne z ruky a zajede pod záchod. „Zatraceně.“

„To jo.“

„Odkud máš moje číslo?“ Předkloním se a hmatám po podlaze. Už delší dobu se tu neuklízelo a prsty nahmatám místa, která by měla raději zůstat nedotčená. Narazím na test, ale odkutálí se ještě dál.

„Od Melanie. A její číslo mám od jejího ex Daniela, pokud bys to chtěla vědět přesně. Ten totiž hraje basketbal s mým kolegou z kapely.“

Na chvíli zapomenu na test. „Volal jsi třem lidem, abys mě mohl citovat?“

„Volal jsem třem lidem, abych ti řekl, že jsi ten svůj dnešní odchod dost podělala.“

Nevěřící se zasměju.

Ztlumí hlas, jako by nechtěl, aby ho někdo slyšel. „Moje matka už několik hodin nepřetržitě brečí. Díky moc!“

Už to je! Nemám slov. Prsty sevřu test a vylovím ho zpod záchodu. Je na něm přilepených několik chuchvalců prachu, které netrpělivě odfouknu.

„Co děláš?“ ptá se Jay podrážděně.

„Kontroluju výsledek těhotenského testu.“

Ha! Na chvíli oněmí. Alespoň k něčemu ten test byl.

„Proč? Nemůžeš být těhotná.“ Zní zmateně. „Každopádně určitě ne ode mě. Vlastnoručně jsem ráno vyhazoval kondomy.“

„Určitě jsme se chránili? Jsi si absolutně jistý?“ Potom mi dojde malý detail. „Moment. *Kondomy? Jako že jich bylo víc?*“

„Jo, všechny tři. Jsem si jistý.“

Proč jsem se vůbec ptala? Takže to bylo moje podruhé, potřetí a počtvrté. Tím je moje panenství definitivně vyřízeno. *Srdečná gratulace, Viki.*

Seberu se a oznámím. „Nemělo se to dotknout tvůj mámy, ale tebe.“

„Proč?“

Opravdu se ptá na důvod? „Vyspal ses se mnou a potom jsi mě vyhodil!“ Před očima se mi objeví Adrianův obličej. Okamžitě ho zaženu. „Mohl jsi říct alespoň něco jako: *Dobré ráno, byla to taková jednorázovka. Bylo to fajn a je v pohodě, když to tak necháme?*“

„Nikdo tě nevyhodil. Prostě jsi odešla.“

Přendám si mobil z jedné ruky do druhé, protože mi klouže, jak je zpocený. „Řekl jsi, že mám být potichu! Řekl jsi, že mám jít! Jak jinak bych si to měla vyložit?“

Ztiší hlas. „Mrzí mě to. Bolela mě hlava...“

Na druhé straně je ticho.

Otočím těhotenský test v prstech a porovnáám ho s obrázkem na zadní straně obalu. „Jo, a nejsem těhotná.“

Povzdychne si. „Dobře... dala by sis kafe?“

Všechno se ve mně stáhne.

Přesně tak to tenkrát začalo. Hustej týpek se sebevědomým úsměvem, který mi objednal latté s kakaovým srdcem.

Ahoj, já jsem Adrian a ty jsi ta nejsladší holka v téhle kavárně...

Reflexy jsou rychlejší než řeč. Zavěším a s bušícím srdcem zírám na displej. Je černý.

Díváš se skrze mě,
jako bych byla duch.

Učitel angličtiny stojí před mojí lavicí a klepe si propiskou do dlaně. Pan Stör má dost výrazný nos, který úspěšně odvádí pozornost od jeho zvětšující se pleši. Naneštěstí jsem kvůli víkendové oslavě narozenin a následným událostem zapomněla přečíst nějaký strašně důležitý text na angličtinu. Teď se snažím ze všech svých sil vykoktat něco z toho, co mi před hodinou shrnula Mel.

Stör mě trápí pět dlouhých minut, kdy už i třídnímu mimoňovi Mikovi je jasné, že nemám ani to nejmenší tušení, o čem mluvím. Rozhodně mě tedy neposedl démon, tedy alespoň ne žádný hovořící britskou angličtinou.

„Your English skills are a real disgrace for this class,“ povzbuzuje mě Stör. „If you don't improve soon, you are going to fail English this year.“

As I will Maths. And probably French.

Stör mě nechá na pokoji a trápí Mika na druhé straně třídy.

Na lavici mi přistane poskládaný papír. Mel, se kterou nás rozsadili hned po začátku školního roku, na mě z rohu mává. Rozbalím papír a rozpoznám v něm kus učebnice. S naprosto neznámým textem, takže předpokládám, že se

jedná o *ten* text, který jsem nečetla. Téměř všechna slova jsou propiskou vyškrtána a zbývající písmena dávají větu: *Whi-pe yo-ur A-s-s with m-e*.

Vyprsknu smíchy. Mel rychle zavrtí svojí kudrnatou hlavou a než stačím mrknout, má Stör papír v ruce.

Udělám to jediné správné a tvrdím, že je to moje dílo.

Stör mě usadí na židli v čekárně ředitelny a nakloní se přes pult k sekretářce. Podává jí důkaz A a požaduje, aby byl vložen do jedné z jejích cenných průhledných fólií, kterých se zjevně v jeho prospěch nechce vzdát.

„Pan ředitel má v kanceláři schůzku.“ Tón jejího hlasu dodává: *Okamžitě zmiz a nechej mě pracovat*.

„Když bude mít volno?“ Když slyším Störa mluvit německy, připomíná mi papouška Mel: prostě zní falešně. Teď, když o tom tak přemýšlím, mi dojde nepříjemná podobnost mezi nosem Störa a zobákem Winkyho. Vede snad ten pták tajný druhý život jako učitel? Vysvětlovalo by to jeho zálibu ve studentské směsi, kterou se cpe každou přestávku. Musím Mel varovat.

Sekretářka pokrčí rameny. „Můžete tu klidně počkat.“

Stör se posadí na židli, která je ode mě co nejvíce vzdálená, a zkříží ruce na prsou. Já před sebe natáhnu nohy, sesunu se na židli dolů a povzdychnu si.

Ostatní mi dluží. Zatímco já sedím s naším učitelem v zatuchlém sekretariátu a čekám, až na mě někdo bude kvůli absolutní a bezvýznamné maličkosti ječet, smí moji spolužáci (citát) *study for your next exam* (konec citátu). Což znamená, že leží na lavicích, píší zprávy a poslouchají hudbu.

Hypnotizuji sedmdesátileté hodiny na stěně, které každým svým tiknutím ukrajují další vteřiny mého života.

Přesně ve tři čtvrtě na dvanáct se konečně otevřou dveře do ředitelny a já málem umřu leknutím.

Ředitel Wimmer vyprovází ven blondatou ženu. Má na sobě šedivý kabát se širokým páskem, zdůrazňujícím její štíhlý pas. V pěsti svírá balíček papírových kapesníků a po celém obličeji má rozmazanou řasenku. Možná bych i chvíli pochybovala, jestli se jedná o tu samou ženu jako včera ráno, pokud by přímo za ní nešel Jay. Se svěřenými rameny prochází kolem ředitele Wimmera, který klidně přikyvuje.

Zatímco se skoro zadusím zadržovaným dechem, přejede po mně Jay prázdným pohledem. Vůbec mě nezaznamenal. Ani zášklub v obličeji, ze kterého by se dalo usoudit, že mě vidí, ale ignoruje. Jay se dívá skrz mě, jako bych byla duch. Štípnu se do ruky, abych se přesvědčila, že skutečně existuju. S roztrhanými džíny a plačící matkou opouští sekretariát.

Jsem stále ještě zkoprnělá šokem, ale Stör už útočí na ředitele. Následuje předání důkazního materiálu. Jsem předvolána do ředitelny. *Sama*. Učitel angličtiny spěchá zpět do třídy.

V ředitelně jsem poprvé. Je malá a ošuntělá. Dřevěný psací stůl má na krku dostatek desetiletí na to, aby mohl být mým dědou, ale příliš málo na to, aby celé místnosti propůjčil historický šarm. Podél stěny jsou skříně a police s knihami a šanony. Na Wimmerově stole je staré PC natočené tak, aby návštěvník viděl polovinu obrazovky. Ředitel se posadí a s nakrčeným čelem sáhne po kusu papíru v plastové fólii.

„Proč ta paní plakala?“

Wimmer se dívá přes horní okraj brýlí. Je mu kolem padesáti a začínají mu šedivět vlasy na spáncích. S jemným obličejem a v pletené vestě nepůsobí jako ředitel. Spíše jako Jehovův svědek, který se příliš často stravuje u McDonalda.

„Jayova máma,“ vysvětlím. „Plakala. Něco provedl?“
Například kvůli nepromyšlenému obvinění z konzumace drog?
Polknu.

Wimmer si sundá brýle a zaklepe si s nimi na zápěstí.
„To je úplně špatně.“

„Co?“

Zamává počmáraným papírem ve vzduchu jako praporem. „Tahle věta je urážkou každého vašeho učitele, slečno Steinová. Dvě pravopisné chyby v pouhých pěti slovech.“

„C-co?“

„Wipe se píše bez *h* a *ass* uprostřed věty s malým *a*. Zapamatujte si to prosím, až budete chtít příště zase vtipkovat.“

Zůstanu tam stát s pusou otevřenou dokořán, zatímco Wimmer si něco ťuká na svém PC. Kurzor myši se pohybuje přes monitor šnečí rychlostí a za chvíli se otevře zcela zastaralá databáze. Naťuká moje jméno do vyhledávače a objeví se mu příslušné informace.

„Já... hm... měla jsem narozeniny. V sobotu. Proto jsem si ten text nepřečetla. Je mi to... líto?“

„Nikomu nevychází ze tří předmětů *nedostatečná* jenom proto, že jeden *jediný* víkend zapomněl na domácí úkol.“

To je tam napsáno? Věděla jsem, že moje výkony nejsou moc dobré, ale je tam opravdu napsáno, že propadám ze tří předmětů? Stáhne se mi hrdlo.

„Nejsem zastáncem trestů,“ pokračuje Wimmer. „Jsem zastáncem pomoci. Letos jsme pro maturitní ročník zorganizovali dobrovolnou studijní skupinu. Chtěl bych, abyste navštěvovala v pátek odpoledne kurz angličtiny, od půl čtvrté do půl šesté. Minimálně následující dva měsíce.“

Zasténám.

„Samozřejmě můžeme možné alternativy probrat s vašimi rodiči.“

Otec by podepsal můj okamžitý zatykač, kdyby mě to udrželo o pár hodin déle z bytu. „Já jsem teprve ve třetáku,“ zkouším štěstí. „To, co budou probírat, není moje učivo.“

„Maturanti opakují veškerou gramatiku, od páté až do poslední třídy. Bude to pro vás vynikající cvičení.“

K tomu už nemám co dodat.

Pátek přišel dříve, než by mi bylo milé.

Se svěšenými rameny se Mel šourá vedle mě školou, i když už by měla mít vlastně víkend. Špatné svědomí jí vyhnalo barvu z jejího pihovatého obličeje.

„Je mi to tak líto, Viki!“

Během posledních dnů se mi za tu akci v angličtině omluvila už nejméně desetkrát. Přitom k tomu vůbec nemá důvod.

Snažím se ji povzbudit. „Co ti bude *opravdu* líto, bude, až budeš čistit Winkymu klec a zjistíš, že se ti ta jeho černá ptačí očka dívají do výstřihu.“ Mnohोznačně povytáhnou obočí.

Pobaveně vykřikne: „Můj papoušek rozhodně není učitel angličtiny!“

„Zkouší tě v noci ze slovíček?“ Zakřením se, ale to už dojdeme ke třídě, která má pootevřené dveře, a dobrá nálada mě okamžitě přejde. „Měla bys pohnout svojí rozkošnou zadnicí a opustit školu, jinak ti ujede autobus.“

Mel se na mě smutně podívá.

„Opakování mi udělá dobře,“ ujistím ji rozhodným hlasem. „Radši si pospěš.“

„OK. Zavolám ti. Čau!“ Mel běží chodbou dolů a mává mi, dokud nezmizí za rohem.

S hlubokým nádechem se vydám čelit svému osudu.

Ze třídy se ozývá smích, který mi ještě více podlomí už tak nalomená kolena. Rukou omylem strčím do dveří a ty se otevrou rychleji, než jsem schopna zareagovat. S rachotem bouchnou o lavici, která je vystrčená moc vepředu.

Otočí se na mě tucet cizích obličejů. Prohlížíjí si mě jako švába v lidské velikosti, který se snaží proniknout do jejich třídy.

„Je tady doučování?“

Kluk s citrónově žlutými vlasy přitaká. Sedí obráceně na židli v první řadě a připadá mi nějaký povědomý. „Jo. Doučování na *maturitu*.“

„Tedy pro pokročilé zoufalce,“ zamumlám a vysloužím si tak jeho temný pohled.

Nejistě stojím před budoucími maturanty a nadávám si za vlastní nerozvážnost. Proč jsem jenom nepočkala venku přede dveřmi na učitele? Dvě holky mě sjíždějí pohledem odshora dolů a chichotají se přitom. Pod stolem si všimnu bot na jehlách. Asi se snaží si s nimi zvednout IQ. V hlavě se mi začne skládat věta, ale příchod učitelky mě zachrání před dalšími hloupými poznámkami. Do třídy vejde mla-

dá žena s doma upleteným duhovým šálem kolem krku a pokyne žákům.

„Ahoj lidi. Sedněte si.“

Postaví koženou aktovku na katedru, vyloví z ní vínově červené brýle a nasadí si je. Najednou mě vidí.

„Kdo jsi?“ zeptá se opravdu překvapeně.

„Viktoria Steinová.“ Měla bych hned využít příležitosti a zmizet. Wimmer mě asi zapomněl přihlásit. Možná už zapomněl i na celý trest. Možná bych mohla zkusit utéct a strávit následující dva měsíce na svobodě. „Ředitel Wimmer mě sem poslal na opakování. Jsem ale ještě ve třetáku.“ Na druhé straně ale *propadám* ze tří předmětů.

Nakrčí čelo, jako by neměla nejmenší tušení, o čem hovořím. „Ano, samozřejmě. Posad' se, prosím.“

Ostatní žáci zaplní první tři řady, až na pekelné místo přímo před katedrou. Překročím batoh v uličce a rozhlédnu se po nějakém dalším místě.

„Tohle je dobrovolné doučování,“ rozezní se učitelčin hlas. Nemám pocit, že by hovořila ke mně, dokud nedodá: „Všichni sedíme vepředu. Konec konců se *chceme* něco naučit.“

Zarazím se a ohlédnu. Všichni na mě zírají. Učitelka zvedne významně obočí a ukáže na místo před katedrou. Otočím se a sednu si vedle kluka s citrónově žlutými vlasy, jako bych ani nikdy nezamýšlela nic jiného.

„Tady je obsazeno,“ protestuje.

„Ne, Davide.“ Učitelčin tón nepřipouští odpor. „Už není a ty to moc dobře víš.“

David zapraská klouby u prstů. Má je plné mozolů. Rozhodně ale ne od propisky.

Kdybych si jenom vzpomněla, kde už jsem ho viděla. Možná má novou barvu vlasů? Jinak bych si na něho určitě vzpomněla.

Začíná hodina a já čekám, kdy mě ubije gramatika a slovíčka, která si stejně nikdy nezapamatuju. K mému překvapení ale učitelka, kterou všichni oslovují paní Mittelwegerová, rozdá cvičení s předtištěnými štěňaty. Známy ilustrace. Jsou z učebnice pro pátou třídu.

„Přestaňte nadávat!“ Mittelwegerová se postaví před tabuli a rozdělá nový balíček kříd. „Dokud budu muset ve vašich písemných pracích číst *I says* nebo *He say*, zůstaneme u Rockyho.“

Mittelwegerová nás zasvětila do gramaticky správného příběhu štěněte Rockyho, které ztratilo kost v zahradě. Je to úplně nový zážitek, vyřešit nějaký úkol naprosto bez problémů. Čas plyne, přestože je probíraná látka krok za krokem těžší. Na konci se přistihnu, že maluju Rockymu na srst modré puntíky.

Chvilí před koncem si máme vyndat učebnice angličtiny, abychom pracovali na textu k maturitě. Zatímco si ostatní vyndávají exempláře *You & Me 4*, přihlásím se.

„Viktorie?“

„Já nemám učebnici pro čtvrtý ročník.“

Mittelwegerová si všimne Rockyho puntíkové srsti, odsune svůj exemplář z mého dosahu do bezpečí a začne se přehrabovat v aktovce. „Mám ještě jeden použitý výstisk. Vlastně bych ho měla odnést do školní knihovny, ale...“

Objeví se kniha odshora až dolů pomalovaná divokými obrázky ztvárněnými propiskou. Mezi prsty Mittelwe-

gerové prosvítají anatomicky korektní nákresy různých pohlavních orgánů. „... k tomu už se nehodí,“ povzdychne si.

Učebnici si od ní převezmu. Sama od sebe se otevře na místě, kde právě čtvrtáci jsou. Všechny strany až sem jsou zabarvené zvýrazňovačem a popsané hustým písmem.

Snažím se číst text o závislosti na drogách. Už v prvním odstavci se ale nechám rozptýlit poznámkami. Dohromady nedávají žádný smysl. Pohledem zavadím o řádky na okraji a objevím ta samá slova, zcela vytržená z kontextu a proměněná v ponurou poezii.

*You eat my thoughts
But I can't forget
Until nothing's left
Just silence*

Další řádky se ztrácejí ve zmatených slovíčkách. Skoro ničemu nerozumím, ale věty se v mých představách skládají do temného obrazu. Jejich autor je zcela jistě unavený životem.

Učitelčin staromódní budík mě katapultuje zpátky do současnosti. Postavila to monstrum na katedru, protože ve škole takhle pozdě už nezvoní.

„Přečtete si text a do příště napište obsah.“ Mittelwegrová sbírá křídý. Nevidí, že se hlásím, takže se nakloním, aby mě měla v zorném poli.

„Promiňte, platí to taky pro mě?“

„Tenhle kurz je dobrovolný. Chceš se zlepšit, nebo ne?“

„Můžete mi ten text okopírovat?“

Mittelwegerová si prohlíží popsanou knihu. „Nechej si ji. Mladík, kterému patří, už ji nebude potřebovat.“

„Jak to myslíte?“

„V pondělí opustil školu.“ Omotá si duhovou šálu těsněji kolem krku a sáhne po aktovce. Dřív, než se můžu dál vyptávat, se k ní prodere jiná studentka a začne vyzvídat maturitní témata. Sbalím si svoje věci a zmizím ze třídy.

V pondělí opustil školu.

Jay vyšel s plačící matkou z ředitelny. Taky v pondělí. Ta báseň v knize...

Na chodbách se tetelí tma, kterou nezaženu ani neоновá světla. Plíží se ze všech výklenků a podněcuje moji fantazii. Vlastní obraz mě pronásleduje v oknech, nemám odvalu se do něj podívat, aby mě nepohltil. Měla bych jít rychle za ostatními ven, abych tady ještě nakonec nezůstala sama. Nohy mě ale zanesou na záchodky. Zavřu se v kabince a brnícíma rukama vytáhnu z batohu učebnici pro čtvrtý ročník.

V rukou psaných řádcích teď rozpoznám texty písní. Některé jsou známé, jako bych je už někdy slyšela s melodií. Se syrovými basy, vyřvané do života hrubým hlasem. Nalistuju první stranu a dole v rohu najdu jméno autora. Naskočí mi husí kůže.

Jay Feretty.

Čas dalšího dějství: příznání.

Chodby jsou opuštěné, zářivky na stropě blikají a hrozí všepohlcující temnotou. Rychle si přehodím koženou bundu přes rameno a běžím k východu. Podrážky duní na linoлеu stále rychleji, až mě začnou z té námahy bolet stehna. Vyběhnu ze dveří.

Doučovací skupina ještě čeká na zastávce autobusu, mezi nimi i kluk s citrónovou hlavou. David.

Vydýchám se, zavážu si boty a vytáhnu zip u bundy až úplně ke krku. Potom se k němu vydám.

„Můžu s tebou mluvit?“

David se ke mně otočí. Úsměv mu ztuhne na rtech. Holky se chichotají. „Proč?“

Vytáhnu z batohu počmáranou učebnici angličtiny a zamávám mu s ní před obličejem.

Davidův obličej ztuhne do jakési podivné masky a on zatne ruce v pěst. Samozřejmě ví, komu ta učebnice patří. Kdo vedle něj seděl a teď už nesedí. Přikývne a jde napřed. Pronásleduje nás holčičí šeptání.

„Není tvoje,“ řekne.

„Mittelwegerová říkala, že si ji můžu nechat.“

„Co chceš?“ David má rty sevřené do tenké linky. Zkříví

ruce na prsou a zcela záměrně se dívá někam dozadu za mě. Určitě to nemůže být jen kvůli hloupé poznámce, kterou jsem pronesla při vstupu do třídy. Co proti mně má?

Zhluboka se nadechnu. „Proč se Jay Feretty vykašlal na školu?“

„Proč se ho nezeptáš sama?“

„Neznám ho.“

David se na mě pohrdavě podívá. „Vyspat se s ním ti na seznámení nestačilo?“

Spadne mi čelist. „Co?“

„Nenamalovaná vypadáš jinak.“ S opovržením si povzdechne. „Ale jsi to ty. Malá coura, která to s ním dělala za pódiem.“

Zírám na něj. Musím něco říct. Něco duchaplného. Něco, čím zabráním, abych tady stála jako totální idiot. Všechny myšlenky se mi ale totálně vykourily z hlavy.

Se skřípěním brzd zastaví na zastávce autobus. David mi plivne pod nohy. „Když zjistíš, proč se můj nejlepší kamarád vykašlal nejdřív na kapelu a potom i na školu – aniž by mi o tom cokoliv řekl – dej mi vědět. Dost si to u mě rozlil.“

Všichni nastoupí. Až když zmizí brzdová světla za zatáčkou, uvědomím si, že jsem v tom autobuse měla sedět taky. Dovleču se k jízdnímu řádu a zakleju: další autobus jede až za hodinu.

Metro je patnáct minut pěšky. Při chůzi vytáhnu z kapsy u bundy mobil a vytočím Melino číslo.

Zvedne to po druhém zazvonění.

„Co jsem v Blacku dělala?“

Mel váhá. „Chceš říct...“

„Víš přesně, co myslím! Zjevně to ví půlka školy! Okamžitě mi řekni, co jsem s tím týpkem vyváděla!“

„No, trochu jste se muchlovali.“

„Definuj muchlovali! A opovaž se něco vynechat!“

„Líbalí jste se.“ Mel zní, jako by ji každé slovo páliło na jazyku. „Uprostřed tanečního parketu. Všichni se vám museli obloukem vyhýbat. V tom okamžiku jsem tě objevila. Nejdřív jsem si myslela, že tě obtěžuje. Chtěla jsem mu jednu natáhnout, fakt, už jsem měla napřaženou ruku, potom jsem si ale všimla, že mu saháš na zadek. Pro jistotu jsem se tě ještě zeptala, jestli jsi v pohodě. Místo odpovědi jsi začala sténat, protože tě právě kousnul do ušního lalůčku. Když jsem tě naposledy viděla, měla jsi nohy otočené kolem jeho kyčlí a on ti šátral rukama pod sukní. Potom ses mi ztratila.“

„MELANIE! A to mi říkáš až teď?“ Předpokládala jsem, že moje uklouznutí zůstalo bez povšimnutí, a ne že jsme ostatním předvedli erotickou show. Povzdychnu si.

„Všechno v pořádku?“ zašeptá Mel.

„Ne! Někdo mi právě vrazil nůž do břicha! Na čepeli je napsáno: Jsi zatracená idiotka, Viktorie Steinová! A všichni tě považují za couru.“

„Couru? Kvůli jednorázovce? Kdo ti namluvil takovou kravinu?“ Mel zní rozrušeně. „Haló, mluvím s tou stejnou Viktorií Steinovou, kterou musel její první kluk týdný přemlouvát, než se s ním vyspala? Nemohla jsi vědět, že jde Adrianovi jenom o to dostat tě do postele.“

„Já jsem se rozešla s NÍM!“

Mel vzdychne. „Byla jsi do něj totálně zabouchnutá a prostě ses rozhodla, že se s ním vyspíš. A další den to

skončíš? *Jako že ten sex nebyl dobrý?* To můžeš možná vykládat ostatním. Mně jen tak bulíky na nos nepověšíš.“

„Mel, prosím. Asi budu zvracet.“

Najednou má měkkší hlas. „Nechápeš, co se v Blacku stalo? Chtěla ses vyspat s někým, od koho nic neočekáváš. S někým, kdo tě nemůže zranit. A jedno je jisté: výborně ses s tím týpkem bavila. Takže nemáš čeho litovat, jasný?“

„Mel, pokládám.“

„Dobře, změníme téma! Co děláš dneska večer?“

Pokrčím rameny. „Nevím. Úkoly, budu uklízet, podřežu si žíly...“

„Co kdybychom si u mě pustily nějaký film? Mám na DVD *Let the Right One In*. Ve švédštině s anglickými titulky.“

„Myslela jsem, že smyslem televize je *nemuset číst!*“

„Máma koupila gumové hady a pivo.“

„V devět jsem u tebe.“

Držím klíče tak, aby necinkaly. Zámek zaklapne, dveře zavrzají v pantech a já vystrčím nos do chodby. Všude je tma. Proplížím se chodbou, při chůzi za sebou táhnu tkaničky od bot. Židle v kuchyni jsou odsunuté, jako by na nich ještě před chvílí seděli lidé, kteří rychle vyskočili a utekli přede mnou. Z popelníku v obýváku se nekouří. Skopnu boty a mrsknu batoh do svého pokoje.

Dlaždičky v koupelně jsou ledově studené, žádné podlahové topení, jenom tenká předložka před záchodovou mísou. Svléknu se a osprchuju ve vaně. Sprcha nemá držák, do kterého by se dala upevnit; musím vodu střídavě vypínat, jinak bych ohodila celou koupelnu.

Zatímco si šamponuju vlasy, třesou se mi ramena zimou a prsty u nohou se vaří ve stojící vodě ve vaně. Zarazím se. Slyším něco?

Klíč ve dveřích? Kroky na chodbě?

Zaposlouchám se. Neslyším zip ani boty, které by naražily na zeď. Zadívám se na kliku u dveří a obávám se, že se pohne směrem dolů. Nic se nepohne ani neozve.

Vydechnu a smyju si pěnu z vlasů.

Na sušáku v obýváku objevím čisté oblečení. Legíny, které jsou s každým vypráním o číslo větší, a neošuntělejší svetr na světě, který voní pohodlím. Dokonalý outfit na filmový večer s Mel.

Musím si ještě sbalit spodní prádlo, kartáček na zuby a iPod, pokud ho najdu. Vydrhnu si vlasy ručníkem, doběhnu do svého pokoje a vysypu obsah batohu na postel. Na matraci dopadnou sešity a tužky. Potom otvor zacpe učebnice, takže musím batohem pořádně zatřást. Uvolní se a hrana učebnice mě bolestivě zasáhne do nártu. Kousnu se do rtu a odbelhám k psacímu stolu, abych rozsvítila lampičku. Na koberci před postelí, mezi zmuchlanými ponožkami a džínami, leží učebnice angličtiny se jménem Jay Feretty a zírá na mě.

Zvednu ji.

Zeleně označená místa na mě najednou působí jinak než dneska odpoledne. V hlavě mám zmatek. Listuju jednotlivými stránkami a očima bloudím po rukou psaných poznámkách. Sem tam jsou některé řádky přeškrtnuté a přepsané do libozvučnější kombinace.

Co je to za slova? *Deranged, Irremediably, Decease, Forlorn?*

Kontext naznačuje, že jsou temná jako močál, ale přesto potřebuju internet, abych si byla jistá. Opřu laptop o hromadu bordelu na svém psacím stole a bubnuju prsty do klávesnice, až se Google prodere naší zchátralou telefonní linkou.

Nepřičetný. Nenapravitelný. Skon. Opuštěný.

Srdce mi buší s každým přeloženým slovem víc a víc. Jsou to pro Jaye jenom slovíčka? Materiál pro texty písní, které musí vyznít depresivně, protože se to od jeho typu hudby očekává? Dřív než se otočil ke kapele zády, dřív než vypadl ze školy a dřív než mi v sobotu odpoledne zavolal na záchod a implantoval mi do hlavy představu své plačící matky, bych vsadila obě ledviny, že je celý tenhle srdceryvný teátr jedna velká show. Zdařile upletená síť z byl-bych-rád-rockovou-hvězdou image, do které se snadno lapí lehkovážné holky.

Teď si ale už nejsem tak jistá.

Ve vyhledávacím poli bliká kurzor. *Podtvej se. Zjisti, jak to je.*

Prsty natukám *Major Malfunction* a objeví se víc než milion výsledků. Většinou jsou to YouTube videa a nejrůznější články z Wikipedie. Teprve na druhé straně najdu ten správný link a dostanu se na jejich po domácky vyrobenou homepage.

Pozadí tvoří zrezavělý kus plechu, do kterého někdo vyryl jména členů kapely. Na plechu je nalepená černobílá fotka z polaroidu s ohořelými rohy. Fotka je udělaná z výšky několika metrů. Všichni čtyři leží přes koleje. Kolem nich a mezi kolejnicemi je suchá tráva. Asi opuštěné Jižní nádraží. Fotograf musel vylézt na vagón.

Hádanka s citrónovou hlavou vyřešena: je to člen kape-ly, leží úplně vlevo, ale ještě s tmavými vlasy. Proto mi při-šel tak povědomý! Mezi zuby má paličku k bubnům a oči mu strašlivě vylézají z důlků, jako by byl pod proudem a je-nom ten kus dřeva mu bránil, aby si neukousl jazyk. Týpek s hnědými dredy je basista. Zakrývá si oči, jako by počítal, že ho každou vteřinu přejede vlak. Třetí leží na břiše, má potetované paže a svázané ruce. Není poznat, ale může to být jenom kytarista. Snažím se vnímat všechny detaily, abych odolala pokušení podívat se doprava, ke skutečnému zdroji mého zájmu: Jay Feretty mžourá do slunce, ruce slo-žené za hlavou a nohy zkřížené u kotníků. Mezi rty má stéblo trávy a díky chybějící barvě na polaroidu září jeho vlasy bíle. Tváří se, jako by na světě neexistovalo lepší mís-to než právě to, kde teď je.

Možná jsem se spletla.

Proč mě to nenechá v klidu? Udělala jsem chybu a měla bych se přes to už konečně přenést. Místo toho mi v hlavě vrtá spousta otázek. Proč odešel ze školy? Souvisí to nějak s tím, co jsem řekla jeho mámě?

Frustrovaně si třu hřbetem ruky čelo.

Najednou na dveře zabuší pěst. Trhnu sebou, zaklapnu laptop a vyděšeně se otočím.

Dřevěnými dveřmi proniká otcův hlas. „Dřepíš vevnitř?“

Zatraceně! Poflakuju se po bytě a dala jsem mu tak šan-ci, aby mě tu načapal. Zničí mi víkend, jedinou dobu, kdy si můžu trochu vydechnout. A proč? Kvůli lamači dívčích srdcí, který se vykašlal na školu.

„V koupelně to vypadá jako v prasečinci!“

„Tak to tam alespoň zapadneš,“ zamumlám.

Samozřejmě mě slyší. Kopne do dveří. Dost na to, aby se z nich odloupla tříška a srdce se mi rozbušilo hrůzou. Ztuhnu. Dveře zůstanou celé.

„Uklid' si ten tvůj zatracený svinčík!“

Podle skřípání prken poznám, že se uklidil do obývacího.
Úlevou vydechnu.

Je čas zmizet.

Mel vystrčí svoji kudrnatou hlavu ze dveří. Z pusy jí visí gumový had a na špičce nosu se jí třpytí pár krystalků cukru. Změří si mě od hlavy až k patě a zašvitoří francouzským přízvukem: „Ó, madame, co to máte za zvláštní kalhoty?“

Podívám se dolů a zatahám za látku legín. Bez přehánění, vešla bych se do nich už dvakrát, drží na mně jenom díky zavazovací šňůrce. Roztáhnu rty do úsměvu: „Počkej, až uvidíš, co mám pod nimi, baby.“

„Jsem z vás celá rozpačitá, madame!“ Zasměje se a pustí mě dovnitř.

Melin domov není o moc větší než můj, a to tu bydlí čtyři osoby. Na rozdíl od našeho bytu to tu ale žije.

Je to půdní vestavba se stropními světly a v každém rohu stojí nějaká kytka. Palmy v hliněných květináčích a kaktusová pole v nejrůznějších miskách posbíraných na blešáku a zasazených do doma vyrobené bambusové mřížky. Dokonce i na toaletě, jediné místnosti bez okna, kvetou orchideje z bílého a fialového hedvábí. Melina máma vlastní malý krámk s kytkami na Ringstrasse a její otec pracuje jako městský zahradník. Kdyby to Mel a její bratr Tobi dovolili, ztratili by se jim rodiče v důvěrném rozhovoru o mšicích a opičím hnojivu.

„Je prudič doma?“ Srovnám boty pečlivě vedle Meliných vínových kozaček a zaposlouchám se, jestli uslyším cupitání. Tobimu je osm a už dva měsíce se nachází ve fázi *chytám pavouky a nacpu ti je do kalhotek*. Je lepší se k němu nikdy neobracet zády.

„Vnutili jsme ho babičce. Nemá nikdy odvahu říct ne, když je u toho. Ta její měkkosrdcatost a manipulovatelnost ji jednou přivedou do hrobu.“

Jdu za Mel do kuchyně a cestou si utrhnu kousek listu bazalky z barevného květináče na parapetu. „Kde máš rodiče? Přijdou na nás, když si to tady rozdáme na kuchyňském stole?“

„Vzduch je čistý. Máme celou noc jen pro sebe.“ Mel lehce přibouchne dveře od lednice a podá mi lahev piva. „Na svobodu!“

Takže jsme samy. Není tu nikdo, kdo by mohl zaslechnout moje trapné otázky. Ted' už musím jenom najít odvahu je položit.

„Děje se něco, Viki?“

„Ne, já... jenom jsem se zamyslela.“ Otevřu pivo a přituknu si s ní.

Kdyby byl tenhle večer vlněná deka, zabalila bych se do něj a spokojeně bych si schrupla. Na stole v obýváku se hromadí lahve od piva, všude je cítit máslový popcorn z mikrovlnky a z Meliných milovaných gumových hadů se všude sype cukr. Nebýt Meliných jídelních orgií, které mě vždycy nakopnou, byla bych už při své nuzné stravě dávno vyhublá na kost. Zatímco mně chuť k jídlu vždycy zkazí otec, Mel se dvakrát týdně honí po parku, aby si udržela štíhlou figuru.